

Átkaroló hadmozdulattal akarja megsemmisíteni nem is annyira magát az ellenállást, mint inkább a felelős gondolkodást és a magyar öntudatot a rendszer és azon felül is különösen a kormány. Az átkaroló hadsereg egyik szárnya a szórakoztatás, a látványosságok és parádék, a Sziget-fesztivál és a mindegyik alatt terjesztett kábítószer, a másik a Szlovákiában rendezett magyarverések felfújása és Gyurcsány hősi kiállása a magyarok védelmében. Természetesen minden részvétünk a megvert, megsebesített magyar áldozatoké, de csak álmélnodni tudunk azon a pofátlanságon, hogy a 2004. december 5-i népszavazás nagy lebeszélője, a magyarság árulója most a sértett magyarok védelmezőjeként lép fel, s gyorsan idehaza is rendeztet szlovákellenes firkálásokat vagy bekiabálásokat, hogy üthessen egyet minden szélsőségesen. Átlátszó dolog ez néhány nappal az ötszázalékos áfa-kulcs- emelés előtt, amely minden magyar középrétegbeli és szegény, kisnyugdíjas és félbetört vagy nagycsaláddá emelkedett társadalmi alapsejtet érint.

A Budapest Parádét lapunk egyéb oldalain is méltatjuk. Alig seperték össze a Sziget-fesztivál szemetét, máris takaríthatnak a parádé után. A lelki rombolást azonban nem lehet jóvátenni. Nem az a baj természetesen, hogy szép testű fiatal nőket láthat a város és zenének nehezen nevezhető zajokat hallgat, hogy tombolnak a tombolni megtanított szereplők, akik valamilyen karrierjük elindulását remélik szép combjuk vagy mellük feltárásától, hanem a romboló összjelentéssel van a baj, az „egy nap a világ” üzenettel. A parádé nemzetközi, mondhatni globális. Hangsúlyozottan nincs benne semmi nemzeti. Sem zenében, sem táncban, sem szövegben. Azért rendezik, hogy eltávolítsák, vagy éppenséggel ellökjék még maradék nemzeti öntudatától is a közönséget. A parádé a tömegember-gyártás nagyvállalkozása. Csak a testiséget és csak az egyént mutatja fel a parádé. Kikapcsolódást ígér a napi gondokból, s ezt valóban meg is teszi, de a kikapcsolódás végsőképpen magából az öntudatból történik, azt a hitet kelti, hogy így is lehet élni, öntudatlanul, szórakozva. Ezt a műsort óriási pénzen már évek óta megrendezik, bővítik, az időjárástól és a körülményektől függően egyre több embert von hatása alá, s közben a nemzet, s különösen az ezeken a fesztiválokon ödöngő tömeg szellemi színvonala, helyzetértéke, olvasási készsége, hogy mást ne mondjunk, s végül az életben maradáshoz szükséges kritikai érzéke vészesen apad. Mindent meg lehet tenni vele, csak parádét kapjon.

A másik (vörös)hadsereg éppen ellenkező oldalról támad. Kapóra jött a liberálisoknak, hogy Szlovákiában Robert Ficó nyerte a választásokat, aki Meciar és Slota pártjait vette maga mellé a kormányába, ami nincs ínyére az Európai Uniónak. Kellemetlen. Slota megkockáztatott korábban antiszemita kijelentéseket is, rokonította magát a Hitler által hatalomra segített Tisóval. Akkor, a második világháború éveiben csak egy ember volt Szlovákiában, aki el merte határozni magát a zsidóüldözéstől, a magyar gróf Esterházy, akit aztán kinyírtak. Slota, a zsolnai polgármester most magyarellenés kijelentéseket tesz, amelyek bizonyíthatatlan összefüggésben állnak a megtörténő magyarverésekkel. Most azonban olyan világot élünk, amikor a magyarverést éppen úgy meg kell rendezni, mint a Budapest Parádét. És a magyarverés mellé parádé is kell. Az ugyanis mese, hogy Slota magyarellenés kijelentései miatt hirtelen egyesek felbátorodnak és megvernek, megszúrnak valakiket. Az ilyenféle műveleteket mindenütt bérben végzik, esetleg szakemberek és a tettesek aligha kerülnek elő. Gyurcsánynak azonban borzasztóan jól jön ez: szidhatja a szélsőségeket, európerkedhetik, sőt még magyarkodhatnak is. Ő, a magyart magyarra uszító népszavazás hőse, most odadörög Szlovákiának, Robert Ficónak, aki elbújhat mögötte demagógiában. Fico, Slota demagóg, Gyurcsány pedig hős magyarvédő, Göncz Kinga szigorú. Tulajdonképpen ez itt most egy sajátos magyar-szlovák konvergencia-program. De ne tévedjünk, az elvtársak és az elvtársnők

összeröhögnek a hátunk mögött.

Vannak természetesen komoly magyarverések is. A Vajdaságban minden magyarverés véresen komoly, mert az élettérért folyó küzdelem része. A szerbek által elvesztett háborúk és a délről, Koszovóból, Boszniából és Montenegró hegyeiből a mi Bácskánkba és Bánátunkba felhúzódtott szerbek házáért, lakásért, munkáért, vagyonért ölnek és pofozkodnak, a magyar kultúra és a magyar egzisztencia ellen folytatnak alattomos harcot. Ezeket a magyarveréseket az ottani kormány is biztatja, mert ő maga is felelős Szerbia összezsugorodásáért. És ott ezer év óta mindig volt vérbosszú, ölés, vad gyűlölet, a szlovákok azonban békés nép volt valamikor és még mindig az. A szerb kormányval azonban nem keménykedik a magyar kormány, pedig az suttyomban támogatja a feltelepültek vagyonszerző cselekményeit.

Stumpf István

„A kihívások–nagy áttörés?” című konferencián

Minősített felelősség terheli azokat, akik a fiskális problémák miatt az állam kivonulását, a szolgáltatások piacosítását szorgalmazzák, mert ennek következménye a magyar társadalom totális kettészakadása, jelentette ki a tervezett reformokról Stumpf István. Az Orbán-kormány volt kancelláriaminisztere szerint fel kell tenni a kérdést, hogy rendelkeznek-e a magyar családi háztartások olyan erőforrásokkal, amelyek a szociális szolgáltatások jelentős részének piacosítását megalapoznák? Szerinte a jövedelemstatisztikák és empirikus társadalomismeretek szerint a piacosítás a családok zömére elviselhetetlen terheket róna. Az olyan közösségi szolgáltatások, mint az oktatás, az egészségügy vagy a szociális ellátás – különösen a fejlődő gazdaságokban – a nemzeti stratégia fundamentumán, erőteljes állami szerepvállalással biztosíthatók hatékonyan és hosszabb távon is fenntarthatóan. A politológus szerint az évtizedek óta változatlan struktúrában működő állam kritikája az államháztartás struktúrájának kritikájára szűkül, a fiskális krízisállapotok viszont nem az államháztartás szerkezete, hanem a magyar nemzetgazdaság torz struktúrája miatt alakulnak ki rendkívül könnyen.

A nemzetgazdasági struktúra egyik alapvető problémája, hogy a külföldi tulajdonú tőke érdekérvényesítő ereje révén máig képes biztosítani, hogy a magyar gazdaságban működtetett vállalkozásai mentesüljenek az arányos közteherviselés alól; illetve hogy a profitmaximalizálás érdekében a béreket alacsony szinten tartsák, és az állam ezt a bérszintet kövesse a közalkalmazotti szférában is. Így a külföldi tulajdonú vállalkozások bőséges és olcsó forrásokra támaszkodhatnak, kevés alkalmazottal működnek, jövedelmüket jogsértés nélkül képesek kivonni a közfeladatok finanszírozása alól. Ezzel szemben a magyar kis- és közepes vállalkozások forrásproblémákkal, tőkeszegénységgel küzdenek, a foglalkoztatottak kétharmadának biztosítanak munkát, de az adóterheiket csak jogsértéssel mérsékelhetik. A bérek reálértékének leszorítása, a költségvetési kiadások lefaragása, az állami szerepvállalás visszaszorítása az alapproblémát nem érinti, csak átmenetileg javíthatja az államháztartás helyzetét, de tartós egyensúlyt nem eredményez. Stumpf szerint az Új egyensúly programja számos alapvető problémával küzd. Ezek közül a legalapvetőbb, hogy a jelenlegi hatalmi elit nem tud válaszolni arra kérdésre, hogy milyen államot, milyen feladatokkal szeretne. A mostani stabilizációs program éppen a hosszú évek óta egyre súlyosabb feszültségeket felhalmozó mechanizmust erősíti, alkalmatlan a piacok, a családok és az állam közötti egészséges forrásmegosztásra. A program a nemzeti jövedelmet túlzott mértékben engedi át a tőkének és túlzott mértékben vonja el a munkától, széttzilálja a közigazgatást, lerontja konfliktuskezelő és

krízismenedzselő képességét, ennek példáját látta Stumpf az augusztus 20-i eseményeknél is.

A pópák és a román bojárság által már egy évszázad óta szított magyarellenesség is komoly. Az is az állami politika szintjére emelt magyarverés, sőt magyarölés. Évtizedek óta folyik. Amióta 1916-ban Románia, mint addig az Osztrák–Magyar Monarchia szövetségese megegyezett az ellenséggel, az antanttal, majd amikor 1919-ben a román csapatok bevonultak Budapestre, aztán amikor mindez a második világháborúban megismétlődött. A románok területre, élettérre és a magyar kultúrára vonatkozó magyarellenességét komolyan kell venni, és eddig még nem volt egyetlen egy kormány sem, amelynek nem Erdély megtartása lett volna a legfontosabb célja, mindenek feletti célja. Ehhez időnként kell magyarverés. Ennek csak a székelység tud mindmostanáig ellenállni. A székelyek legnagyobb ellenségei azonban a romániai magyar politikusok, a kormány tagjai, akikről most kiderült, hogy korábban mind a Szeku besúgóí voltak. Romániában nyilvánosságra hozták, hogy Markó Béla, Frunda György, Verestóy úr, az egyik leggazdagabb romániai vállalkozó és még sokan mások, a belső elhárításnak jelentgettek. Ceausescu alatt. Erről nem beszél senki, Gyurcsány ezekkel tárgyalgat (meg mások is...).

A román és a szerb magyarellenesség nem tévesztendő össze a Slota szájhősködésével. A szlovákok, akik a cseh Benes dekrétuma alapján kitelepítették a magyarokat a második világháború után, és akik elszenveték a bécsi döntést, amikor Kassát vissza kellett adniuk, ma már nem tarthatnak komolyan a magyar irredentizmustól, attól, hogy Gyurcsány fehér lovon bevonul Kassára, amint Horthy tette, mert jobban látják, mint mi magunk, hogy a magyarság mennyire tönkre van verve és éppen a saját kommunista-liberális elitje, komprádorburzsoáziája által. Nem, ők a békés magyar-szlovák együttéléstől félnek, amely évszázadok alatt semmi konfliktust nem okozott a két nép között. A feloldódástól félnek, egy mesterségesen előállított és a népbe belevert hazug történelem megsemmisülésétől.

Slotaék és a többiek is, akik nem vallják be, a kibéküléstől és kiegyenlítődéstől félnek. Az eredetvizsgálatról, amely az évszázadok alatt létrehozott kulturális és civilizációs javakat, értékeket megnevezi. Az évszázadok alatt a Felvidéken létesült magyar kultúra elismerésétől és a benne való éleéstől félnek. Ezt igazolja az is, ami még az ottani választások előtt történt Pozsonyban, amikor lefogtak egy magyar tanárembert, aki a pozsonyi koronázó- templom történelmi vonatkozásairól beszélt társainak. A történelem magyar értékeiről csak olyan szlovák idegenvezető beszéljen – szeretnék –, aki mindent azonnal reszlovakizál. A két kormány viszont egy kicsit összedolgozik. Gyurcsány most kiáll. Ez gyönyörű póz, az öt halottat termelő tűzijáték-botrány után. Aláfestve a Budapest Parádéval, amely Demszkynek termeli a szavazókat. Ilyen pompás popókat csak egy örökös polgármester tud adni a városnak. Szeptember elsején viszont a középső áfa-kulcs 15-ről 20 százalékra emelkedik. A munkavállalói járulék 2,5 százalékkal emelkedik. Gáz, villany, közlekedés, kenyér és élelmiszer – minden drágul, a reálkereset 4,5 százalékkal csökken. Ez nem magyarellenesség? Lehet ezt egyensúlyprogramnak, kiigazításnak nevezni? Nem, ez súlyos ezrek elvétele a magyar családoktól, egy egész társadalom leszorítása az élet pástjáról. Ez egyensúly-javítás